

Đêm

giao thừa

Diệu Ngọc

Khi Nga thức dậy thì trời đã xé chiều, cả ngày hôm nay Nga ngủ mê mệt, bây giờ tuy đã thức nhưng Nga vẫn nằm yên bất động trên giường, thả hồn tận đâu đâu.... Nhà vắng tanh như thường lệ, Nga đau xót nghĩ đến Mẹ, có lẽ giờ này Mẹ đang mãi mê ở sòng bạc, ở Casino....

Hôm nay là thứ bảy cũng là ngày ba mươi Tết, người ta háo hức đi mua sắm các thứ cần để chung bày trong ba ngày Tết, không mấy khi mà Tết lại nhằm vào những ngày cuối tuần. Riêng Nga không còn lòng dạ nào để mà đón Tết, Nga muốn được đi làm để xóa tan đi những hình ảnh cũ, hình ảnh của những cái Tết trước đây đã làm cho Nga thêm sống trở lại trong khung cảnh xa xưa đó, nhưng hôm nay là thứ bảy hăng đống cửa. Theo thường lệ, hể cuối tuần Nga nghĩ làm thì Mẹ Nga sẽ không đi ra ngoài nhưng hôm nay, sáng ngủ dậy Nga thấy cửa phòng Mẹ không đóng mà mở rộng, nhìn vào không thấy Mẹ đâu, Nga nghĩ là Mẹ đã cùng mấy người bạn lại hẹn hò đi Casino....

Trong cái buồn buồn da diết....Nga chợt nhớ mấy câu thơ của một thi sĩ nào đó... *Tôi có chờ đâu có đợi đâu.*

Đem chi Xuân đến gọi thêm sầu

Với tôi tất cả như vô nghĩa

Tất cả không ngoài nghĩa khổ đau...

Nga đi một vòng các phòng không biết để làm gì... rồi trở lại phòng khách ngồi chờ người ra, nhìn cái gì cũng thấy buồn, tuy chưa ăn gì nhưng không thấy đói. Nga nghĩ rằng Mẹ đang ở Casino, Nga muốn lên đó tìm Mẹ rủ đi chùa thấp nhang cho Ba mà không dám vì trước đây có lần Nga lên đó tìm, người ta đồng quá biết Mẹ ở đâu mà tìm.... Nga đi lách qua đám đông trong một khung cảnh choáng ngợp khói thuốc lá, Nga có cảm tưởng đây là một thứ địa ngục của trần gian... Không dám tỏ mạnh, cố mở mắt thật to để mong thấy được Mẹ ở đâu đó trong

cái không gian bị mờ ảo vì khói thuốc này. Văng vẳng đâu đây vài tiếng chửi thề làm bầm... Đi gần giáp một vòng qua các máy đánh bạc Nga thấy Mẹ và bà bạn ngồi trước hai chiếc máy gần nhau Nga mừng quá, chạy vội đến ôm vai Mẹ, nhưng thật bất ngờ, khi Nga vừa mới để tay trên vai Mẹ chưa kịp lên tiếng thì bàn tay Mẹ đánh ngược vào người Nga một cái đau điếng và kèm theo những lời cầu nhàu, Nga nghĩ Mẹ tưởng là ai chọc phá nên Mẹ mới làm vậy, Nga vội lên tiếng "Con, Nga đây mà Mẹ!" không ngờ bà xây lại càng nói to hơn là Nga làm bà xui xẻo... Sau này Nga mới biết là dân đồ đen rất kỵ vỗ vai lúc đang chơi bài vì họ tin rằng làm vậy là đem lại sự xui xẻo?

Sau lần đó, vừa mắc cỡ vừa chán nản Nga không muốn lên đó tìm Mẹ nữa, hai Mẹ con sống trong một căn nhà mà ít khi ăn cơm chung với nhau chớ đừng nói đến chuyện trò Mẹ con tâm sự... Nhiều lúc, sáng thức dậy chuẩn bị đi làm, Nga thấy trên bàn có mảnh giấy nhỏ Mẹ viết dặn Nga những việc phải làm mà Mẹ thì đã đi từ sớm...

Nga nhớ tới những ngày thơ ấu.... Thời gian đó đối với Nga thật là hạnh phúc....

Ba Nga là Hạ sĩ quan trong quân đội, thường vắng nhà vì những cuộc hành quân dài nhưng những lúc có Ba ở nhà thì không khí trong nhà thật vui vẻ đầm ấm. Vào những dịp lễ lộc như Giáng sinh thì Ba Nga chặt cây thông đem về làm cây Noel, treo đèn kết hoa để cho Nga và các bạn nhỏ hàng xóm vui chơi ca hát, nói là hát chứ có đũa nào biết hát gì đâu, cứ một câu "Đêm Đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời...." mà thi nhau hát hoài thôi... Thấy mấy đứa nhỏ vui Ba Mẹ cũng vui theo, Ba mượn ở đâu đó cuộn băng nhạc Giáng sinh bỏ vào cái cassette hát lên cũng rộn ràng lắm.... Rồi những dịp Tết như vậy thì Ba lại chặt cành cây khô gắn bông mai giả để đón Tết, trên đó Ba còn treo mấy bao lì xì màu đỏ nhưng trong đó không phải đựng tiền mà là những viên kẹo nhỏ... Gia đình Nga ở trong khu gia binh, Nga có rất nhiều bạn, mỗi sáng cùng nhau tụ họp trước cầu lạc bộ chờ xe buýt của đơn vị Ba chờ đến trường học, trên xe còn có các bà Mẹ cũng quá giang xe đi chợ hay đi làm. Mẹ Nga phụ bán ở một tiệm quần áo ngoài phố nên sáng nào hai Mẹ con cũng cùng đợi xe và đi một lượt.... Thế rồi biến cố 75 xảy ra, Ba đi tù cải tạo như những người lính khác, khu gia binh bị người ta chiếm, tất cả những gia đình binh sĩ đều bị đuổi ra khỏi nhà.

Không có chỗ ở, việc làm cũng không, hai Mẹ con về quê ngoại trú ngụ, nhà ông bà ngoại nghèo, ở xóm chài lưới, đó là cái nhà tranh mà ông Ngoại đã biến cái hiên thành một cửa hàng nho nhỏ, một cái quầy để bày hàng tạp hóa, trong cái tủ lạnh cũ kỹ bày những cây kem và những chai nước ngọt còn trên vách thì treo lủng lẳng đủ thứ đồ chơi con nít.... Đúng là tạp hóa, bà ngoại bán đủ thứ, cái gì cũng có nhưng cái gì cũng quá ít, nhưng nói cho cùng, xóm này có bao nhiêu căn nhà đâu, thỉnh thoảng xóm trên cũng xuống đây mua những thứ lặt vặt, chai nước mắm, bao muối hay gói đường nhỏ.... Mẹ về phụ ông bà ngoại trông coi và lãnh việc đi mua hàng ở phố chợ.

Những buổi sáng ở vùng biển mặt trời lên rất sớm, nắng chói chan chiếu vào những hột cát trên bãi biển, ánh

lên lấp lánh như muôn ngàn viên kim cương. Nước biển thật ấm, bọn trẻ con cỡ tuổi Nga rủ nhau ra đó sớm để u mọi, nhảy cò cò, hay vớt những rong biển lên tìm những trái bốt cho nở ra, của dừa nào phát tiếng to là giỏi, vừa bày trò chơi vừa chờ các ghe đánh cá về, họ cho bọn nhỏ những con cua, con ghe hay con tôm nhỏ. Tại Nga đem đi nướng ăn liền, ở xóm nhỏ đó, chỉ có vài chục nóc nhà nên biết nhau hết, hay nói đúng hơn, tất cả những người trong xóm đó hầu hết là bà con xa hoặc gần với nhau cho nên họ thân nhau lắm, Mẹ con Nga được cả xóm thương mến.... Mẹ Nga hàng ngày phải lên phố lấy hàng cho ngoại cho nên Mẹ đã trở thành người móc nối những người ở phố chợ tìm đường đi vượt biên với chủ ghe...

Thế rồi vào một đêm tối trời Nga được đánh thức dậy và đưa xuống ghe.... Sau mấy ngày lênh đênh trên biển, thoát chết sau một trận sóng to gió lớn tàu cập được vào một đảo tị nạn....

Qua đến Úc Nga được cho đi học lại, Mẹ lãnh đồ về may ở nhà, Mẹ dành dụm được chút tiền nào là gởi về nuôi Ba trong tù và nuôi ông bà ngoại. Lúc sau này ông bà ngoại thường bị công an làm khó dễ vì chuyện ra đi của Mẹ con Nga, hết công an xóm rồi công an phường kêu lên làm việc hoài nên tinh thần ông ngoại sa sút, không được an và sau đó bị bệnh nên không còn buôn bán gì cả, chỉ sống nhờ vào tiền Mẹ gởi về. Hơn một năm sau ông bà ngoại vì tuổi già lại bị nhiều thứ bệnh nên đã lần lượt qua đời. Cũng may là khi Ông Bà Ngoại qua đời còn có Ba ở bên cạnh lo tươm tất, vì là Hạ sĩ quan nên họ bắt Ba đi tù chưa mãn một năm thì Ba được cho về. Sau đó Mẹ bảo lãnh Ba qua Úc đoàn tụ. Ba qua tới Úc vài tháng sau thì xin được một chỗ làm và sau khi đã có công việc làm, Ba khuyên Mẹ nên nghỉ may, Ba nói, để Mẹ nghỉ ngơi vì Mẹ đã khổ quá nhiều trong thời gian Ba đi tù, vừa lo cho Ba, cho con và ông bà ngoại. Mẹ đồng ý và để đáp lại lòng thương yêu đó của Ba, Mẹ đã chu toàn bổn phận của người vợ và người Mẹ. Gia đình thật hạnh phúc...

Thế rồi vào một buổi chiều cuối tuần có mấy người quen cùng chuyển tàu vượt biên của Mẹ đến rủ cả nhà đi casino coi nhạc đèn vì nghe nơi đó có nhạc ánh sáng và những vòi nước lên xuống theo điệu nhạc rất lạ mắt và rất đẹp, thức ăn ở đó lại rẻ muốn ăn thứ gì cũng có, nhất là đồ biển thì không thiếu món nào. Ba Mẹ và Nga vui vẻ tháp tùng những người quen lên đó.... Sau khi xem nhạc đèn, chứng kiến cảnh những vòi nước phun theo điệu nhạc, mọi người kéo nhau đi ăn, trong khi ăn có ai đó đề nghị vào các máy đánh bạc thử thời vận.... Vui trong cái vui chung, ai cũng vui vẻ tán thành...

Nga và Ba không đánh vì Nga thì không biết gì về các thứ đó, còn Ba thì nói ngày xưa thời chưa cưới Mẹ, Ba đã có lần thế thế lương cũng vì bài bạc, đen đỏ nhưng từ ngày có gia đình thương vợ thương con, Ba không bao giờ đụng đến con bài....

Sau khi Ba đổi cho Mẹ năm chục đồng, Mẹ và dì Hai, bạn Mẹ, chọn hai chiếc máy gần nhau bỏ tiền vô rồi nhận nút. Hai người nói chuyện nhiều, dì Hai chỉ về cho Mẹ cách bỏ tiền, cách nhận nút, mà dường như hai người mãi lo nói chuyện không chú ý tới cái máy với những cái hình chạy vòng vòng mà Nga không biết thế nào là ăn hay thua....

Đứng coi một lát Nga thấy chóng mặt vì khói thuốc lá quá nhiều nên Ba đưa Nga ra phía ngoài ngồi chờ, Nga nhìn vào thấy khói thuốc tỏa mờ mờ ai nấy cũng ngồi chăm chú, nét mặt hồi hộp lo âu, Nga không thấy ai tươi cười cả, thỉnh thoảng nghe một vài tiếng la nho nhỏ, hay chửi thề lâu bầu, có người lại vò đầu, hay tự đập vào đùi mình, Nga không biết cảnh địa ngục ra sao nhưng nhìn cảnh này Nga nghĩ đây là một thứ địa ngục trần gian...

Đêm đó không biết tổ đái mấy người mới vào nghề hay sao mà Mẹ lại ăn được hơn năm trăm đồng, trên đường về Mẹ cười nói luôn miệng, Mẹ nói rằng kiếm tiền cách này dễ quá, cứ bỏ ra một thù được mười. Ba nhẹ nhàng phân tích cho Mẹ nghe là họ đã bỏ ra bao nhiêu triệu để lập ra nơi đánh bạc, chi phí xây dựng, mua đủ các thứ máy móc, mướn bao nhiêu nhân viên phục vụ... lâu lâu mình thấy một người trúng cứ tưởng là dễ ăn, thật ra bao nhiêu người thua mình đâu có biết, sự may mắn tỉ số rất ít, những người đứng chia bài là những nhân viên đã được huấn luyện qua các khoá học rồi... Thử nghĩ, đâu có ai đại đột tới mức độ tung tiền bạc trăm triệu lập một cơ sở lớn vậy rồi mướn nhân viên đứng phát tiền cho thiên hạ? Người nào muốn có tiền là đến lấy về? Đi coi cho biết một lần thôi, đừng đại đột nghĩ rằng dễ ăn rồi sẽ có ngày.... Ba ngưng không nói tiếp để cho ai muốn nghĩ sao thì nghĩ... Mẹ và các người bạn im lặng đồng ý...

Thế nhưng... Cho đến một hôm, buổi chiều Ba đi làm về thấy Mẹ đang đứng nói chuyện gì đó với hai người lạ mặt ở trước nhà mà sau khi hỏi chuyện Ba mới vỡ lẽ ra đó các chủ nợ đến tìm Mẹ... và Ba đã điếng người khi biết với số tiền dành dụm để đặt cọc mua nhà không đủ trả nợ cho Mẹ!

Sau đó, Nga không nghe Ba khiển trách hay la rầy Mẹ, có lẽ Ba không nỡ, vì thấy gương mặt của Mẹ đã bộc lộ sự ăn năn hối tiếc cho việc Mẹ đã làm.... Tuy là vậy nhưng Nga thấy Ba trở nên ít nói, có lẽ Ba đang tự kềm chế để cho sự giận dữ không bộc phát, Nga phỏng đoán vậy... Sau đó, Ba theo những người quen đi hái trái cây vào cuối tuần hay những ngày Ba được hăng cho nghĩ lễ....

Rồi Ba năm sau... Nga ra trường và may mắn có việc làm ngay nên phụ Ba lo thanh toán nợ nần cho Mẹ đến cuối năm mới giải quyết xong món nợ Casino của Mẹ. Cả nhà dần dần tìm lại được cái không khí đầm ấm....

Có ngờ đâu.... Một sáng thứ bảy nọ, Ba được người ta chở đi thật sớm như thường lệ và Ba không bao giờ trở về nữa vì tai nạn đã xảy ra trên con đường đèo trước khi tới nông trại... Hôm đó trời mưa lâm râm, đường trơn trượt chiếc xe chở các người đi hái trái cây đã bị lật và rớt xuống từ đèo cao, tất cả mọi người trên xe đều tử nạn trong đó có Ba....

Ngày đám tang Ba là ngày Nga gặp lại Thiên, đó là người bạn ngày còn thơ ấu ở làng biển quê ngoại. Thiên đến chia buồn cùng gia đình, Thiên từ tiểu bang khác được đổi về làm việc nơi đây không lâu nhưng Thiên rất rõ về hoàn cảnh của Nga cho nên đã hết lời an ủi Nga... Sau khi gặp lại và biết hoàn cảnh của Thiên không hơn gì mình thì tình yêu này nở giữa hai người....

Nguyên gia đình Thiên cũng vượt biên qua Úc, ngày ở quê nhà, Ba Thiên chuyên nghề đánh cá nên qua đây có ít vốn sắm lại ghe tàu đánh cá, làm ăn khá khá, cất được nhà cửa khang trang, các con lần lượt vào Đại học mà Thiên là anh lớn... Thế nhưng từ ngày Ba Thiên đi đi về về VN, nói là để xây cất lại ngôi nhà từ đường và xây đắp lại mồ mà ông bà thì Cha Mẹ Thiên cứ cãi và nhau rất thường, sau đó Thiên được biết: Khi về VN Ba Thiên đã phải lòng một cô thật trẻ, tuổi đáng bằng chị của Thiên, Mẹ Thiên còn biết được Ba Thiên đang tìm cách bảo lãnh cô đó qua Úc, nên không khí trong gia đình lúc nào cũng căng thẳng và buồn thảm! Vì thế khi hăng cần người tình nguyện đi phục vụ ở tiểu bang khác, Thiên tình nguyện liền. Theo lời Thiên cho biết thì Thiên đã nhiều lần can gián nhưng Ba Thiên đã không đổi ý... Chính vì thấy không thể lay chuyển được cha cho nên Thiên có ý định đi làm xa rồi sẽ rước Mẹ và các em, ai muốn theo thì theo... Hiện tại thì Thiên đã thực hiện được ý định đó, Thiên đã rước Mẹ và hai em về ở đây với Thiên còn người em gái kế Thiên thì không nở xa cha nên còn ở nán lại chờ xem...

Nga và Thiên cưới nhau không lâu, hai người còn chưa dám có con, thì Nga lại phải gánh chịu một nỗi đau cùng cực của kiếp người: Trên đường đi làm, Thiên đã bị tai nạn xe và đã qua đời, bỏ Nga ở lại thành một góa phụ mà tuổi đời chưa tới con số ba mươi....

Nghĩ ngợi liên miên, nhìn đồng hồ đã tám giờ tối rồi, Nga nghĩ mình phải đi đến chùa để thắp nhang cho Ba và Thiên vì hai người đều được thờ ở chùa. Giờ này còn sớm, ít người, không kẹt chỗ đậu xe...

Khi vào đến sân chùa, Nga thấy người đông quá chớ không như Nga tưởng, ở một bên của sân chùa người ta dựng một cây mai giả thật to, trên các cành có treo những bao lì xì màu đỏ chói đang đong đưa theo gió. Màu vàng của hoa mai cùng màu

đỏ của những bao lì xì làm nổi bật sự rộn ràng ở một góc sân. Trước khi bước lên chánh điện Nga lại thấy hai bình hoa mai để hai bên thật to, rồi trên những bực tam cấp có đặt những chậu hoa giấy, hoa lục, hoa anh đào mỗi loại một màu đang khoe sắc như để chào đón các Phật tử về chùa cúng Phật. Nga đi thẳng vào chánh điện lễ Phật trước rồi ra phía sau thắp nhang cho Ba và chồng, nhìn hình Ba, hình Thiên, Nga

thấy trong lòng đang khơi dậy một nỗi đau... Nga và Thiên cưới nhau chưa lâu... Những ngày hạnh phúc bên nhau của hai người qua thật mau, Nga cứ tưởng như là một giấc mơ...

Không biết vì khói nhang nhiều hay Nga đã khóc từ lúc nào mà mắt Nga đã mờ đi cho nên khi len qua đám đông bước ra khỏi chánh điện, Nga đã vô tình giẫm lên mớ giày dép ở ngoài cửa làm Nga sụm xuống và ngã chúi về phía trước đụng nhằm một người nào đó và bên tai Nga vang lên giọng nói chứa đầy hoảng hốt:

- Con sao vậy?

Người đó đã ôm vai giữ Nga lại cho khỏi té và sau đó đã đưa cho Nga miếng khăn giấy để lau mắt...

Câu nói ngắn đó chỉ thoáng qua tai Nga trong một tí tắc... nhưng trong lòng Nga bỗng dâng lên một nỗi xót xa khi nhớ đến Mẹ... Chỉ có vài tiếng ngắn ngủi nhưng đã bộc lộ lòng thiết tha lo lắng chân thành... Nga ước ao có Mẹ một bên để nâng đỡ Nga trong những giây phút đau khổ như thế này.... Nhìn hình Ba và hình Thiên trên bàn thờ mà lòng Nga oằn thắt.... Mẹ ơi... sao Mẹ không tình cơn mê đỏ đen để con được cận kề bên Mẹ...?

Nga bước theo hành lang, lần theo lối đi xuống để thắp nhang trước tượng Quan Thế Âm, ở đây đông người quá... Người ta chen chúc nhau quỳ trước tượng Quan Âm, người thì xin xăm, người thì lâm râm cầu nguyện... Nga ngại ngùng quỳ xuống ở góc cuối của tám trái và cầu nguyện, cầu nguyện cho cha, cho chồng và sau hết là cầu nguyện để Đức Quán Thế Âm giúp cho Mẹ Nga mau thoát khỏi cơn mê đen đỏ...

Bỗng từ phía trước chùa, tiếng trống dồn dập của đoàn lân vang lên, mọi người hồi hả đi về phía sân chùa, Nga không làm khác được đành thả trôi theo giòng người ra phía trước, Nga liếc nhìn đồng hồ, mới đây mà đã gần giao thừa rồi... Năm con lân vừa lớn vừa nhỏ đang đi lên tam cấp để vào chánh điện.... Tiếng trống rộn rã giục lòng người quay trở về thời niên thiếu với lân với pháo với lì xì... để vui cái vui chung trong không khí nôn nao chờ đón giờ phút bắt đầu của năm mới... Không thể chen lấn để tiến gần hơn để xem cho rõ năm con lân đang quỳ lạy trước các bàn thờ, một lần nữa Nga nhìn đồng hồ... Còn chưa đến lúc đọc kinh đón giao thừa Nga đi ngược trở ra góc sân chùa, nơi có bày các gian hàng ăn uống. Ở đó người ta bán đủ thứ, các món ăn chơi cũng có mà các món ăn để no như bún riêu, phở, bánh cuốn chả giò cũng có và dĩ nhiên, tất cả đều là các món chay.

Từ chiều đến giờ Nga chưa có gì bỏ vào bụng cho nên Nga đến quầy bán bún riêu mua một tô rồi đem đến một cái bàn còn có chỗ trống, ở đó đã có hai người ngồi, hình như họ trẻ hơn Nga, trước mặt họ là hai đĩa bánh cuốn với rau với nước chấm có vẻ hấp dẫn... Họ vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ... Nga gặt đầu chào hai người rồi ngồi xuống ở một cái ghế đối diện, định là ăn nhanh nhanh cho kịp trở lại chánh điện dự thời tụng kinh đầu năm...

Nga đang ăn chợt nghe một trong hai người đó nói:

- Chốc nữa mình mua hai trái bắp nướng đem về nhà ăn nha chị hai...

Mấy tiếng "đem về nhà" làm Nga thấy nao nao khi nghĩ đến ngôi nhà quạnh vắng, không biết giờ này Mẹ đã về chưa...? Vì từ ngày Ba mất rồi Thiên mất thì Mẹ lại thường vắng nhà luôn nhưng Nga thấy Mẹ dường như đang chịu đựng một sự buồn khổ nên Nga không muốn hỏi. Ở đây, vì Nga ít đi chùa nên không quen ai rồi chút nữa về nhà lại một mình một bóng... Nga nghĩ thầm, hay là chút nữa trước khi về Nga cũng mua đem về cho Mẹ một tô phở chay, biết đâu (?) Mẹ về khuya sẽ thấy đối...?

Chợt tiếng đại hồng chung ngân vang từ chánh điện, Nga hồi hải tới quày trả tiền rồi đi về phía tam cấp vào chánh điện, chỉ sợ lỡ buổi khai kinh đầu năm....

Tiếng mõ nhịp đều đều, lâu lâu xen một tiếng chuông khơi dậy sự tỉnh thức của mọi người... Nếu không có những tiếng chuông như vậy thì có lẽ suốt buổi tụng kinh đầu óc Nga sẽ chìm vào cõi mơ hồ bất tận... Thật vậy, miệng thì đọc theo từng câu từng chữ với mọi người nhưng tâm trí Nga đã rời xa lời kinh tiếng mõ... Nga nghĩ đến Mẹ, rồi nghĩ về chính mình, Nga cảm thấy có một chút gì đó cứ ray rức trong lòng... Trong bao năm qua Mẹ đã để chân lún sâu vào con đường đen đỏ, lỗi không phải hoàn toàn ở Mẹ mà ở Nga một phần.... Sau khi Ba mất, Mẹ sống trong hối hận và cô đơn cùng cực thì cũng là lúc Nga gặp Thiên, hai người cứ lo hẹn hò yêu đương, đôi khi nga còn nói gần nói xa về cái chết của Ba, chỉ vì phải kiếm tiền trả nợ cho Mẹ, khiến Mẹ đã đau khổ lại càng đau khổ hơn và từ đó hai Mẹ con như sống trong hai thế giới riêng rẽ... Rồi khi Nga và Thiên sống trong hạnh phúc vợ chồng thì Nga đã lơ là hoàn toàn không để ý gì tới Mẹ, mặc cho Mẹ đi sớm về tối Nga không buồn hỏi thăm... Mà Mẹ Nga thì hàng ngày đi và về trong lặng lẽ, dường như giữa hai người không còn chuyện gì để mà nói...

Bây giờ giữa cảnh chùa trong đêm giao thừa khói hương lan tỏa, tiếng kinh tiếng mõ đã làm cho Nga bình tĩnh lại và rồi Nga chợt cảm thấy chơi vơi trong tâm trạng hối hận pha lẫn xót xa...

Nga cảm thấy rằng, phải chỉ mình thương yêu gần gũi Mẹ, không sống ích kỷ, không chỉ lo hạnh phúc riêng tư và nhứt là đừng xem Mẹ như là người hoàn toàn chịu trách nhiệm về cái chết của cha... Nga mới sống cuộc sống chồng vợ cùng Thiên không lâu mà khi Thiên mất, Nga như điên như khùng... Còn Mẹ sống cùng Ba mấy chục năm, đã từng chia xẻ những buồn vui sướng khổ trong cuộc đời, đến tuổi xế chiều thì mất đi người bạn đường trăm năm, nỗi khổ của Mẹ phải to lớn lắm, vậy mà Nga không hiểu, Mẹ lại mặc cảm sống nhờ con rể, con gái lại quên hẳn có người Mẹ bên cạnh, Mẹ cô đơn biết chừng nào!... Mẹ phải có tình yêu với Ba sâu đậm lắm nên những ngày Ba tù tội Mẹ một lòng chung thủy, chỉ tảo tần buồn bán lo từng gói quà cho Ba. Bây giờ Nga đã thấu hiểu tất cả và nguyện với lòng, lúc về lại nhà Nga sẽ thay đổi, Nga sẽ là Nga ngày xưa, ngày mà hai Mẹ con nương nhau, thương yêu dùm bọc nhau, Nga đem hết tình thương dành cho Mẹ, không sống với hình bóng đã mất, Nga sẽ sống trọn vẹn cho Mẹ. Nga tin tưởng Mẹ sẽ trở lại là người Mẹ VN của ngày nào, lo cho con và sống vì con.

Hồi trống Bát Nhã vang lên báo hiệu chấm dứt thời khóa tụng đầu năm làm Nga sực tỉnh và trở về với hiện tại. Mọi người

đứng lên xá trước bàn Phật ba xá rồi lui ra nhưng Nga chưa muốn ra vội, Nga định đến trước tượng Phật Bà Quan Âm....

Nhưng kia... Nga sững sốt, Nga có nhìn lầm không? Nga chớp mắt hai ba lần vì sợ khói nhang làm Nga bị mờ mắt... Nhưng Nga không lầm, chính thật là Mẹ Nga đây mà, Mẹ Nga đang quỳ chấp tay trước tôn tượng Đức Quán Thế Âm Bồ Tát...

Chờ cho Mẹ khẩn nguyện và lạy xong Nga bước nhanh tới và ôm vai Mẹ:

- Mẹ...

- Con...

- Sao Mẹ lại ở đây?

- Máy ngày nay, ngày nào Mẹ cũng theo xe Di Chấn đến đây giúp mấy chị chuẩn bị hàng bán gậy quỳ trong mấy ngày Tết... Bà vừa nói vừa đưa mắt nhìn người đàn bà gần bên cũng vừa lạy xong và đang đứng lên...

Mắt Nga đã mờ vì nước mắt đã trào ra không biết từ bao giờ, Nga nghe tiếng Mẹ nói:

- Con gái tui nè...

Nga cuối đầu chào người bạn của Mẹ rồi gục lên vai Mẹ, Nga hối hận quá, vậy mà từ hồi chiều tới giờ Nga cứ nghĩ quấy cho Mẹ, cứ ngỡ là giờ này Mẹ đang ngồi mê mệt trước các máy đánh bạc ở Casino... Mẹ nói:

- Từ đầu hôm tới giờ lo phụ ở dưới nhà bếp mà chưa lạy Phật...

Nga vẫn ôm vai Mẹ đi đến trước bệ thờ Đức Bổn Sư để lạy tạ ơn một lần nữa, ở đó cũng còn nhiều người đang quỳ, Nga đốt nhang trao cho Mẹ rồi hai Mẹ con cùng quỳ dâng hương và lạy Phật.

Nga đã không cảm được nước mắt khi biết rằng từ sau khi Ba mất, rồi Thiên mất, Mẹ không chịu nổi cảnh ngôi nhà một mình để cho sự buồn khổ và ăn năn hối hận dày vò nên Mẹ đã xin làm trong một hãng may quen, Mẹ cứ tưởng rằng công việc bận rộn sẽ làm cho Mẹ quên đi mọi đau buồn nhưng nào có được như ý "người buồn cảnh có vui đâu bao giờ"! Lại thêm cảm giác về sự lạnh lùng của Nga đối với Mẹ nên Mẹ đã nghĩ làm và giết thì giờ bằng cách theo mấy người bạn tới chùa để làm công quả. Mẹ thì không khéo nấu ăn cho nên chỉ làm phụ những công việc lật vật mà công việc lật vật trong chùa thì làm hoài không hết nhứt là thời gian trước và sau những buổi lễ lớn... Thường thì về sớm, nhà gần, Mẹ đi bộ được, bữa nào có nhiều việc phải làm thì về trễ nhưng dầu trễ, trời tối, cũng có người cho quá giang về nhà...

Vậy mà Nga cứ nghĩ quấy về Mẹ, Nga hối hận quá.... Nga nói:

- Vậy từ nay trở đi, buổi sáng thì Mẹ đi bộ hoặc có đi chung với Bác nào được thì đi nhưng chiều con đi làm về thì con ghé chùa đón Mẹ rồi cuối tuần thì hai Mẹ con mình cùng đến đây...

Nhìn Mẹ cười và gật đầu Nga thương Mẹ quá, nếu chung quanh không có đồng người chắc là Nga sẽ ôm hôn Mẹ thật chắc để vơi đi sự hối hận trong lòng... Đối với Nga đêm giao thừa năm nay sao mà tuyệt vời quá và có lẽ suốt đời Nga sẽ không bao giờ quên....

Diệu Ngọc